

Lucie Auzká

Království za lásku

Lucie Auzká

KRÁLOVSTVÍ ZA LÁSKU

Copyright:

Autorka: Lucie Auzká
Vydal: Martin Kolářek – E-knihy jedou
1. elektronické vydání
Praha, 2016

ISBN:
978-80-7512-679-5 (ePub)
978-80-7512-680-1 (mobipocket)
978-80-7512-681-8 (pdf)

4. ČERVENCE

Nikdy nepochopím, co mě to vlastně napadlo za šílenost! Když jsem tohle oznámila našim, koukali na mě jako na blázna a máma se mě zeptala, jestli nejsem nemocná. Táta ještě dlouho po mém oznámení nedokázal uvěřit, že to myslím vážně. Vlastně jsem tomu nevěřila ani já. A najednou jsem byla tady. A rovnou na dva měsíce.

Prostě jsem se zničehonic rozhodla, že půjdu provázet na hrad. Taková menší barabizna někde na Moravě, o které jsem dřív neměla ani tušení a její jméno jsem slyšela před pár měsíci poprvé. Bez jakýchkoliv znalostí o daném objektu, s mizernými znalostmi dějepisu, bez zájmu o historii. Stále ještě vlastně ani nechápu, jak jsem se sem mohla přes ten přijímací pohovor dostat.

„Magdo, vážně si to nechceš rozmyslet?“ podívá se máma téměř s odporem na několik stovek let starou stavbu, kde mě má dva měsíce nechat napospas svému osudu.

„Myslím, že mi to tu prospěje,“ prohlásím odhodlaně.

Upřímně, nejraději bych řekla tátovi, ať to otočí a jede co nejrychleji pryč. Ale když už jsem se jednou do toho uvrtnala...

Rodiče se na sebe podívají a oba pokrčí rameny. Vystoupíme z auta. Zaparkovat se nám podařilo na parkovišti kousek pod hradem. Trvalo snad celou věčnost, než se nám podařilo ukecat tu protivnou babu, co vybírá parkovné. Pořád nějak nedokázala pochopit, že jsem nová průvodkyně, a tedy jako nový zaměstnanec bych měla mít, jak se zmiňoval kastelán v jednom z instruktážních mailů, parkování zdarma. Je také téměř zázrak, že jsme vůbec našli

parkovací místo. Celý plac je doslova narvaný auty všech možných barev, značek i velikostí. A všichni jedou opruzovat na hrad, přestože to většinu z nich ani nezajímá, jsou tu jenom proto, aby mohli říct, že o prázdninách někde byli.

Vytáhnu z kufru auta nacpanou cestovní tašku, druhou popadne táta a vezme do ruky černou plastovou bedýnku nacpanou jídlem.

„Mami,“ zakňourám hlasitě. Ohledně této bedýnky se zásobami byla hádka už doma. „Říkala jsem ti, že máme jídlo zajištěné, a co budu potřebovat, si koupím.“

Máma na tohle nic neřekne. Nemám náladu se s ní dohadovat. Zhluboka se nadechnu a následována rodiči se vydám z parkoviště k hradu. V duchu se přitom snažím dodat si odvahu.

„Dobrý den, jsem nová průvodkyně,“ oznámím po vstupu na nádvoří mladé slečně s černými vlasy sčesanými do drdolu, která sedí v pokladně.

„Moment, zavolám kastelána,“ usměje se. Okamžitě sáhne po telefonu a chvíli někomu něco vysvětluje.

„Už jde,“ prohlásí poté, co telefon položí, a my ustoupíme, abychom u pokladny uvolnili místo dalším nedočkavcům, kteří chtějí na prohlídku.

Když tak pozoruju proudící davy turistů, získávám pocit, že se celé dva měsíce nezastavím. Asi to nebude tak odpočinková práce, jak jsem si naivně představovala.

Během chvíle přiběhne na nádvoří vysoký chlapík v košili a džínách. Vypadá celkem mladě, typovala bych mu něco málo přes třicet.

„Miroslav Kopečný,“ představí se s úsměvem a všem třem pevně stiskne ruku. Pak na vysvětlení dodá: „Já tady tomu šéfuju.“

„Magdaléna,“ představím se a pokusím se o úsměv.

„Můžu tykat?“ zeptá se.

Přikývnu.

Chvíli se baví s rodiči, prohodí pár vět i se mnou a všechny nás zavede do ubytovny pro průvodce. Je zřízena v prvním patře budovy, která sloužila dříve služebnictvu a také jako hospodářská budova. V přízemí je hradní restaurace a jídelna, v níž se zaměstnanci hradu stravují. Nachází se naproti hlavní budovy hradu. Do pokojů se vchází jakoby z ochozu přes malou předsíň, která vždy spojuje dva pokoje. Sprchy jsou společné, samozřejmě rozdělené na dámské a pánské. S teplou vodou se prý musí šetřit, aby vyšla na všechny. Závěsy ze sprchových koutů byly sundány kvůli opotřebením už loni a zatím nestihly být nahrazeny jinými. A k mé smůle je toto zařízení na druhém konci ochozu než můj pokoj.

„Osmička. Tady budeš bydlet ty.“ Odemkne dveře a klíč mi hned podá. Jedná se o malý pokoj, kde jsou dvě skříně, dvojlůžko (asi budu mít spolubydlící), stůl, tři židle, a obraz nějaké divné šlechtičny.

„Jak se ti to líbí?“

Žádný zážrak, ale bydlet se tu snad bude dát, chci vyhrknout. Nakonec jen přikývnu a brouknu něco ve smyslu, že dobrý.

Máma se tváří zhnuseně. Táta trochu škodolibě.

No, mám, co jsem chtěla. Teda vlastně nechtěla. Spíš mám to, do čeho jsem se po hlavě a hlavně *bezhlavě* navezla.

Kastelán nás brzy opustí. Rozloučím se s rodiči. Vyprovodím je však jen na nádvoří. K autu s nimi raději nejdu, ještě bych zase dostala chuť odtud utíkat.

Pečené kuře s bramborovou kaší, které nám naservírují k večeři, je opravdu výborné. Jestli tady takhle vaří každý den, asi se mi tu začne líbit. Během jídla se seznámím s ostatními průvodci. Slečna z pokladny je Monika, dlouhovlasá štíhlá blondýna je Zuzka,

oplácanější blondýna Adriana, nenápadná hnědovláska se jmenuje Dáša a věčně vysmátý kluk s rezavými vlasy Marek. Už teď mám trochu problém si je všechny zapamatovat, a to ještě dorazí další.

Stihnu od nich odposlechnout, jak tady probíhá běžný den a také zjistím něco o historii hradu, místních pověstech a pobavím se nad jejich historkami z dnešního dne. Na jednu stranu se docela těším, až se zapojím do pracovního procesu, na tu druhou mě to svým způsobem děsí.

Po večeři si kastelán svolá všechny nové průvodce k sobě do kanceláře. Moc nás tedy není. Se mnou nastupují jenom dva nováčci – Eliška a Patrik, který tu bude jen měsíc. Eliška má téměř dva metry, Patrik je takový ten typický kluk, na něhož se holky lepí jak hmyz na mucholapku.

„Takže,“ začne svou úvodní řeč náš nový šéf. „Jste tu proto, abyste provázeli, ne flámovali. Je mi jedno, co děláte ve svém volném čase, pokud nejde o život, jsem ochotný vám tolerovat hodně věcí, ale jistá pravidla pro udržení pořádku tu prostě jsou. Prvním a nejdůležitějším pravidlem je dochvilnost. Na prohlídky se prostě chodí včas, a to bez výjimky. Žádná minuta sem, minuta tam. Jestli celou noc propijete a propaříte, zakazovat vám to nebudu, každopádně ráno v devět budete nastoupení v průvodcovně v takovém stavu, abyste byli schopní práce. Hradní brána se zavírá v osm večer, otevírá v osm ráno. Ve volném dni klidně můžete mimo hrad, ale pokud se s hlídačem nedomluvíte jinak, nejpozději v osm budete zpátky. Dalším pravidlem je úprava. Myslím, že máte všichni dost soudnosti, abyste chápali, že reputaci našemu hradu tvoříte z velké části i vy, proto věřím, že se vyvarujete výstřednímu oblékání a nevšední image. Dále taky nezapomínejte, že i když se k vám lidi budou občas chovat jako zvířata, musíte zachovat chladnou hlavu a vystupovat seriózně. Samozřejmě je také nutné

perfektně znát historii hradu. Během zítřka vám dám průvodcovské texty. Budu po vás chtít, abyste je perfektně ovládali a také, abyste si zašli poslechnout staré průvodce, kteří tady pracují už několik let. Je tu docela zběsilé tempo, takže na to máte dva dny. V pondělí si vás osobně vyzkouším, v úterý jdete provázet. Jste plnoletí, pokud si správně vzpomínám, všichni tři jste letos maturovali, ale i tak – nějaký větší průser řeším okamžitým posláním domů. Rozumíme si?“

Všichni souhlasně přikýveme.

„Večeře se podává v sedm po zavření kasy, snídaně v osm a na oběd si chodíte jednotlivě, podle času mezi prohlídkami. Může se stát, že bude takový nával, že oběd nestihnete, to se pak řeší na místě. Kdybyste cokoli potřebovali, dveře mé kanceláře jsou vám otevřené. Potřebné formality vyřídíme zítra. Teď vás konečně propustím. Dobrou noc,“ ukončí kastelán svůj vyčerpávající monolog a my s úlevou zavřeme dveře jeho kanceláře zvenku.

Za normálních okolností nejsem strašpytel. Musím ale uznat, že hradní ubytovna fakt děsivá je! A to pořádně. Hlavně, když se setmí a všechno ztichne. Pořád mám pocit, jako bych slyšela kroky, bouchání a vrzání. Pokoje jsou tu malé, takže má každý průvodce svůj, abychom měli více soukromí. Myslím však, že v tomto případě bych tu spolubydlící snesla.

Pro jistotu se zamknu. Chvíli si čtu. Před usnutím nechám lampičku rozsvícenou a druhou půlku svého dvojlužka z neznámého důvodu zaskládám všemožnými věcmi.

Vybaví se mi příběh o oběšeném sluhovi bývalých hradních pánů, který vyprávěla dneska při večeři Adriana. Přejede mi mráz po zádech.

Usnout se mi podaří kupodivu rychle, ale pronásledují mě děsivé

sny. Probudí mě něčí kroky těsně u mé postele. Bojím se otevřít oči, mám strach, že se na trámu nad postelí bude houpat oběšenec nebo se jeho mrtvola v podobě zombie bude sklánět nad mou postelí.

Kroky se ozvou znovu. Otevřu prudce oči. Malý pokoj ozařuje světlo lampičky. Z protější zdi na mě z obrazu zírá ta divná šlechtična. Najednou mi ten obraz nahání hrůzu. Nebude to jen tím, že je ona dáma neuvěřitelně ošklivá, ale prostě ten obraz je děsivý sám o sobě. Hned zítra poprosím kastelána, aby ho sundal.

Rozhlédnu se po pokoji, donutím se i vylézt z postele, nakouknout pod postel, do skříně a zkontroluji, zda jsou dveře skutečně zamčené. Nic podezřelého neobjevím.

Vrátím se znovu do postele. V polospánku uslyším něčí smích a znovu ty kroky.

Ještě tu nejsem ani dvacet čtyři hodin a už mi tu z toho všeho slušně hrabe. Pěkný začátek!

5. ČERVENCE

Nevěřila bych, kolik papírování je potřeba k tomu, abych vůbec mohla dělat průvodkyni. Poté, co odevzdám potvrzení o studiu, výpis z trestního rejstříku a lékařské potvrzení o způsobilosti k šaškování na hradě, o něž jsem byla požádána dostatečně dopředu, musím podepsat dalších snad tisíc papírů. Je to nekonečné a všechno musím podepsat ve třech kopiích. Pracovní smlouva, platový výměr, vyplnění papíru ohledně odesílání platu, dohodu o srážkách ze mzdy, dohodu o služebních cestách (ta mě dojímá nejvíc) a taky pár papírů o školení ohledně bezpečnosti, které nás čeká dnes večer po zavíračce.

Samozřejmě vyfasuji průvodcovský text. Zběžně jej prolistuju. Zděsím se nad počtem jmen a dat. Mám pocit, že tolik informací si nikdy nebudu schopná zapamatovat, natož abych o tom vyprávěla lidem.

Na nádvoří se potulují davy lidí. Nikdo jim tu neřekne jinak než mufloni. Svou nevychovaností mě štvou už teď, a to jsem s nimi ještě ani nezačala pořádně pracovat...

Po obědě se jdu podívat na prohlídku Zuzky, pracuje tam už druhý rok a její výklad opravdu stojí za to. Lidi jí na konci prohlídky dokonce zatleskají. No, já budu ráda, když si na mě nebudou chodit stěžovat.

Na další Zuzčinu prohlídku už s sebou vezmu i tolik obávaný průvodcovský text a snažím se v něm orientovat. Všímám si, o čem mluví a na co ukazuje. Většinu věcí, o kterých se tam píše, bych totiž

sama nenašla.

Jelikož se na tomhle hradě stále ještě šoupe nohama v papučích, je nutné je lidem rozdat a zase od nich odebrat, což je samozřejmě práce průvodce, který vede prohlídku. Po celé hradní expozici jsou koberce, přijde mi to tedy trochu nesmyslné. Každopádně příkaz je příkaz.

Sobotní frmol je docela solidní. Snažím se tedy průvodcům, se kterými jdu na prohlídku, pomáhat aspoň tím, že zatímco si oni pouští lidi do hradu, já jim cpu ty odporně zapáchající boty, které dle vizáže nejspíš pamatují ještě posledního hraběte. Na konci prohlídky, kde je mufloni skládají (v jejich případě spíš hází) do koše, je zase odnáším na začátek prohlídkové trasy.

Pach těch papučí cítím ještě další hodinu poté, co odtáhnou poslední koš.

Samotné školení je pak velmi vtipné. Kastelán s sebou dotáhne obrovský stoh papírů, který mu hned ve dveřích vypadne z rukou, a papíry se rozlínou po celé místnosti. Všichni se začnou smát, on se na nás podívá přísným pohledem. Seshbírání je, nedbale je hodí na stůl a začne si ověřovat, jestli jsme se dostavili všichni, načež nejistě začne přednášku o tom, co dělat v případě požáru. Zhruba v půlce se otevřou dveře a dovnitř vběhnou dva rozesmátí kluci.

„Copak, pánové, snad jste nezabloudili,“ prohodí pan nejvyšší kousavě.

„Ne, cestou jsme píchli. Vážně, není to výmluva,“ začne obhajovat pozdní příchod středně vysoký hubený kluk s černými vlnitými vlasy, zhruba tak starý jako já. Krátce střižený blondák zhruba stejné výšky i věku mu přikyvuje.

„No, pokud jste zase nezaparkovali na mém místě...“

„A kde jinde?“ zazubí se. Přitom se posadí na židli vedle mě a blondák ho následuje.

Kastelán obrátí oči v sloup, zasyčí, že to si spolu ještě vyřídí, a začne se přehrabovat v chaoticky smíchaných papírech. Podle toho pak taky zbytek celého školení vypadá. Nakonec to vzdá a pošle nás na večeři.

Po večeři znovu navštívím pana nejvyššího v jeho kanceláři. Měl by mít dávno padla, přesto se pořád přehrabuje nějakými papíry a něco ťuká do počítače. Obrátím se na něj s prosbou o sundání obrazu. Chvilí na mě nechápavě zírá, načež se zatváří velmi vážně.

„Promiň, Magdo, v tomto případě to nejde,“ prohlásí nakonec nekompromisně, takže nemám ani odvahu protestovat.

Třeba si za pár dní na tu věčně zírající ženskou zvyknu. Nic jiného mi nejspíš ani nezbyvá.

6. ČERVENCE

Po dobrých čtyřech hodinách v hradní expozici jsem zralá na pobyt v psychiatrické léčebně s pořádnou dávkou léků na uklidnění. Chvillemi mě dokonce chytá panika. Na první pohled se to nezdá, ale ve skutečnosti je hrad opravdu, ale opravdu obrovský!

Ve svazku asi třiceti klíčů, které jsem vyfasovala od kastelána, se prostě nedá vyznat. Když chci odemknout nějakou místnost, většinou se mi to povede v průměru až tak na desátý pokus. Klíče nejen že jsou pekelně těžké, ale hlavně nejsou ani označené a všechny vypadají stejně. Často narážím na dveře, které vůbec nejdou otevřít, jelikož k nim ani nemám klíč (zajímalo by mě, jestli vůbec nějaký existuje). Pravidelně scházím ze směru expozice a ocitám se v částech hradu, kde se neprovází. Nejhorší na tom je, že se v závěru nemůžu ani dostat ven. Všechny chodby vedou do jiných chodeb nebo místností a žádná na nádvoří. Zkouším to metodou pokus omyl. Jak se nakonec ocitnu z toho labyrintu venku, nevím ani já sama.

Po obědě to vzdám. V pokladně si půjčím bílé nalepovací štítky, na každý si napíšu název místnosti a jak procházím hradem, lepím si je postupně na klíče. Orientaci mi to podstatně usnadní.

Zrovna stojím v ložnici posledního hraběte a nahlas si opakuju text, když ke mně někdo přistoupí zezadu a položí mi ruce na ramena. Leknutím zakřičím. Osoba za mnou se rozesměje.

Pomalou se otočím a uvidím toho černovlasého kluka, který včera při školení provokoval kastelána.

„Blbe,“ otituluju ho.

„Promiň, když jsem tě viděl, musel jsem si zahrát na Karla Antona,“ směje se jako blázen.

„Na koho?“ podívám se.

„Ty ještě nevíš, kdo je to Karel Anton?“

„Ehm, ne.“

„No, tak kdybys náhodou slyšela nějaké kroky nebo zvuky, jsem to buď já, nebo on.“

„Co prosím?“ jsem zmatená jako lesní včela.

„Někdy ti tu pověst povyprávím,“ slíbí tajuplně.

„Proč ne hned?“ nechápu.

„Protože ji můžou slyšet jen zasvěcení průvodci.“

„Já ji chci slyšet hned.“

„Chtít můžeš.“

„No tak, prosím.“

„Až přijde čas,“ prohlásí a zmizí nějakými malými dvířky ve zdi, které jsou maskovány tak dobře, že jsem si jich nikdy předtím nevšimla.

Některí lidi jsou tu vážně magoři, pomyslím si.

Během několika minut se mi povede pustit to z hlavy a dál se věnuju prohlídkové trase. Chvilí začínám nabývat dojmu, že text konečně zvládám a jsem schopná provázet, pak ale tenhle dojem začnu ztrácet a naopak nabývat pocitu, že můj výkon je čím dál horší.

Hrad opustím, až když Adriana pouští ven předposlední prohlídku. Povzbudivě se na mě usměje.

Vyčerpaně si sednu na lavičku na nádvoří a znova pročítám průvodcovský text. Hodně důležitých informací si už pamatuju, ale v některých věcech pořád ještě tápu a nedokážu si přesně vybavit souvislosti.

„Neříkej, že to ještě neumíš?“ ozve se nade mnou hlas. Leknu se tak, že celý slavný sylab odhodím. Zvednu hlavu, abych opět spatřila toho černovlasého blázna. On opravdu chodí jako duch a má nejspíš neuvěřitelný talent lidi okolo sebe děsit.

„A říkám snad něco takového?“ opáčím.

„Ne, ale tváříš se tak. Navíc to, jak zahlobaně do toho hledíš, jen podporuje mou domněnku, kterou svou podrážděností měníš ve fakt. A tvé leknutí svědčí o tom, že nemáš čisté svědomí.“

Obrátím oči v sloup, tohle mi tu fakt chybělo.

„Něco ti upadlo,“ zakření se a ohne se, aby mi podal sylab zpět.

Vytrhnu mu jej z ruky. Zasměje se tomu.

„Já jsem Štěpán,“ podá mi smířlivě ruku.

„Magdaléna,“ pronesu s mírným úsměvem a pevně ji stisknu.

„Chceš s něčím pomoci?“ nabídne mi.

„Věřím, že jsi znalec, ale s tímhle si poradím sama.“

„Jak chceš,“ pokrčí rameny. „Když tak si mě najdi.“

„Nebude potřeba,“ ujistím ho.

„Tváříš se jak zakletá princezna,“ prohodí jízlivě.

„Vysvobodíš mě snad?“ opáčím ironicky.

„Má cenu se o to vůbec snažit? Mimochodem, ten rodokmen, co sis nakreslila je špatně, ty vztahy jsou tam úplně jiné,“ poklepe prstem na papír s mými poznámkami. Pak si mě prohlédne, zamává a odejde.

„Sakra!“ zakřičím přes celé nádvoří, až se po mně pár lidí, kteří stále ještě otálí s opuštěním hradu, ohlédne. Vztekle papír s mnou pracně načrtnutým rodokmenem roztrhnu.

Dneska toho mám vážně po krk!

A aby toho nebylo pro dnešní den málo, k večeři jsou brambory zapékané s květákem. Fuj!

Jídelně se vyhnu obloukem, zalezu rovnou do své kobky, kde

zdlábnu pár zásob od mámy. Sice jsem proti nim protestovala, ale teď se mi výborně hodí.

Chvíli znovu pročítám průvodcovský text. Snažím se zapamatovat všechna ta jména a jejich vztahy s jinými jmény, které jsem se podle Štěpána naučila špatně. Přijde mi to skoro nemožné. Každý měl nespočet dětí, mnohdy i manželek, do toho se míchají milenky a nemanželské děti. Bojuju s nutkáním vyhledat Štěpána, aby mi všechno vysvětlil. Nakonec ale text odhodím a jdu spát.

7. ČERVENCE

Nemůžu si pomoci, ale ten obraz prostě mění výrazy. Ještě včera se ta ošklivá ženská s parukou, umělou pihou krásy (která zrovna u ní nic nezachrání) a obřima prsama (pokud si malíř nedomýšlel) tvářila neutrálně, dnes ráno se šklebí. Ještě k tomu škodolibě. Zřejmě má radost, že jsem se dnes v noci opět kvůli podivným krokům nevyspala.

„Nečum!“ zašklebím se na ni taky. Vzápětí si připadám jako magor. Nejenže mám nejspíš každou noc slyšiny, já tu ještě mluvím s obrazy...

Na snídani jdu jako spráskaný pes. Mám strach, co bude následovat, až kastelán zjistí, že se v průvodcovském textu neorientuju ani z poloviny tak dobře jako ostatní průvodci.

„Já neumím ani čárku,“ postěžuju si u snídaně Adrianě. Žvýkám suchý rohlík. Nic lepšího do sebe nedostanu, jelikož mám úplně stažený žaludek.

„Prosím tě,“ mávne rukou. „Kopečný si sice dává na všem záležet, ale není blbec. Ví, že průvodce potřebuje. Kvůli pár přeřeknutím tě domů nepošle. Když tehdy zkoušel mě, vyprávěla jsem v rytířském sále o tanečnících. Byla jsem si stoprocentně jistá, že mluvím o správné místnosti a ještě se s ním pohádala, protože jsem si myslela, že se mě jeho upozorněními snaží jen nachytat. Vzal to s klidem, zasmál se tomu, a jsem tu už třetí rok.“

Nepatrně se mi uleví. Každopádně se pořád cítím jak před popravou.

Eliška ani Patrik se na snídani neobjeví. Setkám se s nimi až na

průvodcovně, kde si nás má kastelán vyzvednout. Patrik se tváří sebevědomě, Eliška stejně jako já. Kastelán se přiřítí chvíli po nás.

„Tak jdeme na to? Kdo jde první?“ zeptá se s rozhlédnutím po průvodcovně. Zavládne hrobové ticho.

„Tak třeba já,“ řeknu po chvíli mlčení a koukání jeden po druhém. Pár minut mě už nezachrání. Aspoň to budu mít rychle za sebou.

Projdeme s kastelánem přes velké nádvoří na to střední, kde obvykle prohlídka začíná. Zastavíme se na schodech před vchodem do hradní budovy.

„Tak co řekneš lidem na začátku prohlídky?“

„No tak asi... dobrý den,“ vykotám a pan nejvyšší se z nějakého důvodu šíleně rozesměje.

„To je samozřejmé, ale co řekneš dál?“

„Že je tady vítám...“

„Tak jinak, představ si, že jsem návštěvník a máš mě provést po hradě,“ poradí mi.

Do tváří se mi nahrne krev a cítím, že rudnu. Připadám si jako blbec. Mělo mě to napadnout hned.

Odvykládám mu úvod, který snad jako jediný zvládám perfektně. Kastelán se zatváří neutrálně, zabrblá něco a nažene mě do hradu. Při odemykání se opět rozesměje. Tentokrát jej pobaví moje vychytávka štítků na klíčích. Přeskočíme několik místností a zamíříme rovnou do jídelny. Celou dobu, co vyprávím, se na mě ani nepodívá, rozhlíží se kolem a z jeho pohledu nevyčtu vůbec nic. Jsem nervóznější stále víc a víc.

Po jídelně mě vede do ložnice hraběte, nechá si povprávět pověst o tajné chodbě, která údajně vedla z jeho ložnice do ložnice jeho neteře (jak nechutné) a pak mě zavede to salonku pro hosty.

„Tato místnost obvykle sloužila k přijímání hostů hradními

pány,“ začnu svůj výklad.

„Dobrý, tohle vynech, zkus přejít rovnou k obrazům,“ pobídne mě.

„Po mé pravé ruce se nachází obraz jednoho z nejvýznamnějších majitelů, Hanuše Petra.“ Zároveň na obraz ukážu. „Právě za jeho vlády byl hrad přestavován a získává dnešní podobu. Hanuš zde také nechává budovat vězení a na sklonku svého života nechává vystavět přiléhající věž, v níž zřizuje svou pracovnu. Do ní se po dostavění také uchyluje a poslední roky svého života již z věže nevylézá vůbec.“

„Tak zaprvé, Hanuš Pavel, nikoliv Petr. Zadruhé, tu věž nechal postavit až jeho syn,“ pronese kastelán chladně. „Jdeme dál.“

Po dvaceti minutách zpovídání jsem zpocená až na zadku. Ze spárů pana nejvyššího jsem však propuštěna s tím, ať ještě dopiluju text, ujasním si některé informace a zítra ráno jsem připravená k prvnímu průvodcovskému dni.

„Prošla?“ volá na mě Štěpán, když s úlevou vypadnu na nádvoří.

„Jistě,“ zazubím se sebevědomě.

„A už víš jak je to s tím rodokmenem?“

„No, vlastně ne,“ přiznám popravdě.

„Tak pojd' se mnou do hradu, velmi rád ti to vysvětlím,“ mrkne na mě.

Zhluboka se nadechnu, nechce se mi, ale je to šance, jak si konečně zapamatovat, kdo byl vlastně kdo.

Štěpán si vezme na průvodcovně klíče a zavede nás dovnitř z vnitřního nádvoří vchodem, který se normálně nepoužívá. V hradu panuje ticho, jen z jedné místnosti slyším hlas kastelána a něco koktat Patrika. Štěpán mě na jistotu zavede do místnosti, kde jsou obrazy majitelů hradu a začne obratně vysvětlovat.

„Kde jsi tyhle znalosti vzal?“ zeptám se udiveně, jelikož se mi od

něj dostane i informací, které jsem v sylabu nevyčetla.

„Léta praxe, dřiny a odříkání,“ zasměje se.

„Jak dlouho tu pracuješ?“

„Pátý rok. Studuju historii a o tomhle hradě už jsem napsal jednu knížku, teď makám na další.“

Vyvalím překvapeně oči.

„Co mi tady šmatlete?“ ozve se za námi ženský hlas. „Já ty parkety voskovala. Víte, jak to teď bude vypadat? Jak od prasat!“

„Dobrý den, paní Suchá,“ pozdraví Štěpán.

„Já tisíckrát říkala kastelánovi, abyste se tu v pondělí nemotali, děláte tu akorát bordel,“ mele si dál svoje.

„My se vám hluboce omlouváme, paní Suchá. Ujišťujeme vás, že se to víckrát nestane,“ zakření se na ni Štěpán.

„To je pořád dokola. Člověk se tu dře a pro nic,“ lamentuje babka. „Ale já to Kopečnému řeknu. Však počkejte!“

„Přeje vám krásný den, na shledanou,“ popřeje jí s úsměvem Štěpán a ještě se teatrálně ukloní, aniž by reagoval na její výhrůžky a nářky. Chytne mě za ruku, aby mě protáhl do další místnosti. I přes zavřené dveře je stále slyšet brlblání té divné ženské.

„Co to bylo?“ zeptám se udiveně Štěpána.

„Paní Suchá, naše uklízečka,“ vysvětlí. „Hned po kastelánovi nejdůležitější zaměstnanec tohoto objektu. Teda aspoň ona si to myslí. Všechno zná, všechno ví, věřil bych i tomu, že tu uklízela už za posledních majitelů.“

„Můžeme vůbec být teď v hradu?“

„Myslím, že pan nejvyšší s tím nebude mít nejmenší problém. Ale na Suchou bacha, občas mu chodí bonzovat a umí si dost vymýšlet.“

„A řekneš mi tu pověst?“ naléhám.

„Ještě ne,“ zavrtí hlavou.

„No tak,“ přemlouvám a snažím se nahodit smutné psí oči.

„Ještě nepřišel správný čas,“ prohodí a dál se věnuje přehledu majitelů této barabizny.

Večer nám kastelán dovolí rozdělat si na nádvoří menší táborák, nad kterým si místo večere opečeme špekáčky, které původně měly přijít do bramborového guláše plánovaného kuchařkou k večeři. Dokonce se k nám i přidá. Působí jako velmi pohodový člověk se zvláštním smyslem pro humor. Občas z něj jde strach, zvláště dneska v tom hradu jsem se díky němu pořádně zapotila, ale když takto sedí v našem kruhu a baví se s námi jako se sobě rovnými, přijde mi, jako by ani náš nadřízený nebyl.

„Tak jaké to dneska bylo?“ šťouchne do mě Adriana, která celý dnešek strávila někde mimo.

„Velmi zajímavé,“ prohodím při vzpomínce, jak mě pan nejvyšší dusil v hradu. „Neuměla jsem toho moc, text jsem se snažila tvořit z toho mála, ale prošla jsem.“

„Vidíš, říkala jsem, že to nebude tak zlé.“

„Pravda, stoupnout si před lidi bude ještě horší.“

„To si jen myslíš,“ snaží se mě uklidnit.

„Vem si to takhle,“ přitočí se k nám Zuzka, která na půl ucha náš rozhovor poslouchala. „První prohlídka bude dobrá. Druhá už bude hrozná, třetí ještě horší a pak už ti to tak nepřijde.“

„No, moc jsi mě neuklidnila,“ povzdychnu si.

„Zvládli jsme to všichni, zvládneš to taky,“ ujistí mě kluk, který se dnes ráno představil jako Tomáš, blondák, co na školení přišel se Štěpánem. Podle toho, co jsem pochopila, chodí se Zuzkou.

„Nic jiného mi nezbude,“ zašklebím se.

Do svého pokoje se vrátím až po půlnoci, kdy se rozhodneme naši zábavu rozpustit. Stejně nás vydrželo jen pár. Dáša se našeho posezení ani neúčastnila, Monika odešla celkem brzy, Zuzka

s Tomášem se vytratili po setmění, Marek chvíli po nich. Pak zmizel i Štěpán. Pan nejvyšší nás chvíli ještě bavil zážitky a strašil historkami o hradu, ale nakonec zavelel k odchodu.

V noci se opět dostaví noční můry. Bloudím sama hradem, narážím na neznámé místnosti a za sebou slyším kroky někoho, kdo mě pronásleduje. Pořád na mě volá, ať neodcházím. Bojím se ohlédnout. Nohy mi těžknou čím dál víc a mám stále větší problém tomu přízraku utéct. Do toho celého se ozývá ženský zvonivý smích.

Prudce otevřu oči a zamrkám. Na trámu nad mou postelí se houpe oběšenec. Vytřeštím oči, na čele mi raší studený pot. Zakřičím. Nahmatám vypínač lampičky. Celý pokoj zalije ostré žluté světlo. Samozřejmě jediné, co se na trámu nad postelí houpe, je pavučina.

Zhluboka dýchám. Ozve se klepání na dveře.

„Magdo? Slyšel jsem tě křičet,“ uslyším Štěpánův hlas, poté, co se pokusí zmáčknout kliku a zjistí, že je zamčeno. „Jsi v pořádku?“

„Ano, jen se mi něco děsivého zdálo,“ ujistím jej. Nemám ale odvahu jít ke dveřím, abych mu otevřela.

„Kdyby se něco dělo, mám pokoj hned vedle. Dobrou noc,“ popřeje mi a vzápětí jej uslyším odcházet do vedlejšího pokoje.

Celý zbytek noci spím s rozsvícenou lampičkou.

8. ČERVENCE

Můj první průvodcovský den opravdu stojí za to. Budík z nějakého důvodu přeslechnu, z postele se vyhrabu na poslední chvíli, snídani nestíhám, takže na průvodcovnu vpadnu pár minut po deváté a s hlady se vztekajícím žaludkem.

Útočiště pro průvodce, kde mohou trávit čas nejen mezi prohlídkami, vypadá velmi útulně. Jedná se o větší místnost, kde byl pro naše potřeby umístěn stůl, na němž se válí různé knihy, časopisy a několik dnů staré noviny, s několika židlemi a jeden postarší gauč. Vedle něj je pak umístěna starší plechová skříň. Na druhém konci je malý kuchyňský kout, vybavený varnou konvicí, mikrovlnkou a několika kusy nádobí, jako jsou hrnky, talíře, misky i příbory. V rohu máme dokonce i lednici s malým mrazákem.

„Vezmeš si první prohlídku?“ zeptá se Dáša.

„No, ať to mám rychle za sebou, tak jo,“ souhlasím.

„To je dobře, tady je totiž nikdo nechce chodit,“ zasměje se Zuzka a já nechápu proč. Stejně je to jedno, jestli první nebo druhá.

Nakonec jsem i docela ráda, že jsem si ji vzala. Je na ní stejně jenom devět lidí. Alespoň to půjde ještě rychleji.

Každopádně pocit je to velmi zvláštní, najednou stojím před úplně cizími lidmi a mám jim něco přednášet. Začíná se mě zmocňovat strach. Hned při úvodu se zaseknu a zakoktám tak, že se všichni rozesmějí. Do hradu je pouštím s rozklepanými koleny a snažím se, aby se mi netřásl hlas.

Po několika místnostech však už začnu nabírat jistotu a

v některých jsem se svým výkladem dokonce sama spokojená. Skupinka je však dost zvědavá. Pořád mají nějaké dotazy a nejvíc mě dostane ten ohledně obrazu v jídelně nad kamny. Je malý, snadno přehlédnutelný a mě nikdy nenapadlo ho blíže zkoumat.

Ve chvíli, kdy se s nimi rozloučím a následně je vypustím z hradu, dost se mi uleví.

„Kdo je na tom obraze v jídelně nad kamny?“ hodím do placu otázku, když přijdu zpět na průvodcovnu.

„Zeptej se Štěpána, kromě něj to nikdo jiný neví,“ poradí mi Tomáš.

„Mě se na něj chlápek ptal...“

„Neřekla jsi mu, že nevíš, že ne?“

„Řekla. Já to vážně nevím,“ namítnu.

Tomáš si přikryje obličej dlaní. „Měla sis něco vymyslet, ti lidi stejně ví prd.“

Pokrčím rameny. Má vlastně pravdu.

Na druhé prohlídce už mám třicet návštěvníků, o kterých se Monika v pokladně vyjádřila jako o ukázkových muflonech. Prohlídka s nimi je však velmi příjemná. Už mám i větší jistotu, zbavila jsem se nervozity a hlas se mi ani jednou nezatřese.

„Slečno, kdo je tohle?“ zeptá se mě postarší pán v jídelně a důkladně zkoumá ten prokletý obraz nad kamny.

„To je... ehm... Bohouš Evžen,“ zakoktám.

„Kdo prosím?“ podiví se a sjede mne přísným pohledem.

„Bohouš Evžen,“ odpovím už poněkud jistěji.

„O tom jsem ale nikdy v hradních dějinách nečetl, a to jsem je studoval velmi dobře,“ protestuje.

„Asi jste je nečetl dostatečně dobře. Zkuste to ještě jednou,“ poradím mu a pokračuji ve výkladu.

Sotva uklidím papuče a vrátím se z hradu, už volá Monika

z pokladny, že si mám rovnou vzít další prohlídku. Nestihnu se ani napít, natož trochu vzpamatovat a už zase stojím před skupinkou tentokrát třiceti cyklistů, kteří tudy náhodou projížděli a rozhodli se, že když už jsou tady, půjdou se podívat i do hradu.

To, že by je můj výklad nějak zajímal, se zrovna říct nedá. Vesele se vybavují mezi sebou a občas se velmi hlasitě a nevkusně smějí, když řeknu něco, co jim zní vtipně, hlavně tedy jména jednotlivých šlechticů. Největší zábavou jsou pro ně ovšem papuče, které jsem je i přes bouřlivé protesty donutila si obout. On alkohol, sluníčko a jízda na kole není zrovna dobrá kombinace. Zvláště před prohlídkou hradu. Nejradši bych jim to vpálila do obličeje.

Po téhle skupince mě opustí veškerá energie.

„Já už nemůžu,“ padnu vyčerpaně na gauč.

„Bude hůř,“ zakření se Tomáš a já mu v tu chvíli nevěřím.

Na čtvrté prohlídce už si připadám jako robot, automaticky mluvím, automaticky ukazuju a nad ničím už nepřemýšlím. Jen počítám místnosti a těším se, až budu stát v té poslední, nebo ještě líp, uklízet papuče.

K poslední prohlídce musím doslova přemlouvát celé tělo, aby ještě fungovalo. V krku mě škrábe z neustálého mluvení a nohy taky dostaly solidně zabrat. Ještě k tomu musím do hradu s pouhými pěti lidmi. Vždyť to se ani nemůže vyplatit!

Prohlídka naštěstí probíhá podle plánu až do té doby, než vycházíme z posledního dětského pokoje. Mezi dveřmi se ke mně přitočí jedna z návštěvnic, paní středního věku, která je tam se svým manželem a dětmi asi tak starými jako já.

„Slečno, prosím vás, mohla bych mít dotaz?“

„Samozřejmě,“ souhlasím, ale v mém hlase jsou zřetelně slyšet stopy neochoty.

Paní mě chytne za ruku a vtáhne mě zpět do místnosti, zatímco

prohlídka se přesunula na chodbu. Ukáže na obraz. Už se připravuji odpovědět, že na něm jsou děti posledních majitelů, avšak její otázka mě úplně odrovná.

„Je ten pes na tom obrázku čistokrevný?“

Brada mi spadne až ke kolenům. Čekala bych cokoliv, jen ne tohle.

„To opravdu netuším,“ přiznám.

Paní se zatváří zklamaně a připojí se ke zbytku prohlídky.

Do jídelny na večeři lezu pomalu po čtyřech. Teprve u plného talíře zapékaných brambor si uvědomím, že jsem díky svému pracovnímu zápalu zapomněla i na oběd.

Večer za mnou přijde Adriana. Za tu krátkou dobu jsem si ji stihla oblíbit ze všech nejvíc.

„Tvůj přítel?“ zadívá se na fotku na nočním stolku.

„No, ted' už bývalý,“ podotknu smutně. Znovu ve mně ožije vzpomínka stará zhruba půl roku. Skřípění brzd, křik, tříštění skla, mačkání plechu. Pohled jeho zelených očí než jsme oba upadli do bezvědomí...

Zachytím Adrianin nechápavý pohled.

„Je to půl roku, co umřel,“ namáhavě polknu.

„Co se...?“

„Vraceli jsme se večer od jeho babičky, řídila jsem, zprava do nás najel opilý řidič. Měl mi dát přednost. Neviděla jsem ho, pršelo, byla tma a ten kretén neměl ani rozsvícená světla. Nejhorší na tom je, že *jemu* se nic nestalo. Vůbec nic!“

„Opilí lidi mají na tohle štěstí.“

„Hlavně nemají žádnou zodpovědnost. Policajti nechápali, že tak zlitý dokázal vůbec nastartovat. A kvůli takovým šmejdům umírají nevinní lidi.“

Adriana na mě pohlédne. Je jasné, že neví, co na tohle říct. Taky bych na jejím místě nevěděla.

„Víš, vždycky jsem věřila na pravou lásku a myslela si, že já ji našla v Milanovi,“ začnu vyprávět to, co v sobě už dusím dlouho. „Ted’ už na ni prostě nevěřím. Stejně jako nevěřím na nějakou spravedlnost. Ta prostě neexistuje. Kdyby existovala, tohle by se nikdy nestalo. Nebo by to nepřežil ten pitomý ožrala. Jenže já přišla o někoho, koho jsem milovala...“

Chci se nadechnout a pokračovat, ale slzy mi v tom zabrání.

„Je mi to líto,“ připustí soucitně Adriana. „Ale taky vím, že moje lítost nic nespraví, ani ti nepomůže. Chce to jen čas.“

„Já vím, s časem zmizí i bolest,“ zopakují frázi, kterou mi všichni omílali pořád dokola. Možná na ní něco pravdivého i bude.

„Možná najdeš i někoho nového a to ti pomůže.“

„Abych pravdu řekla, nějak o to nestojím.“

„Máš pocit, že už nikdy nikoho nebudeš milovat víc než Milana, co?“

Trefila se. Přikývnu.

„Podívej, já měla přítele, byli jsme spolu tři roky. Nádherná láska ze střední školy, doslova takový ten krásný školní pár. Oba jsme odmaturovali, šli na vysokou a konečně si pořídili vlastní byt. Všechno vypadalo tak moc krásně. Taková ta láska, u které máš pocit, že tu bude věčně. Jenže on mě začal podvádět. S mojí kamarádkou z dětství. Člověk by řekl, že tohle se děje jenom v knížkách a pitomých televizních seriálech. Jenže ono se to děje i ve skutečném životě. Taky jsem si tehdy myslela, že nikoho nebudu milovat víc než toho hajzla. A přece jen se někdo našel.“

„Tak hlavně, že jsi ted’ šťastná,“ usměju se.

„To nejsem,“ přizná upřímně. „On mě nikdy nechtěl.“

„Cože?“ vykulím překvapeně oči.

„Tomáš. Před třemi lety jsme sem nastupovali spolu. Hned od první chvíle jsme si rozuměli. Vlastně si pořád rozumíme. Potkat někoho takového je doslova zázrak. Když se stalo to s mým bývalým, hodně mi pomohl. Najednou jsem začala cítit, že jestli dokážu být znovu šťastná, bude to s ním. Všechno bylo úžasné, dokud nepřišla druhá sezóna tady a nenastoupila Zuzka.“

Brada mi údivem spadne pomalu až na podlahu. Tohle by mě nikdy nenapadlo.

„Snažila jsem se to na poslední chvíli zachránit a řekla Tomášovi, co k němu cítím. Jenže bylo pozdě, on už měl v hlavě jenom ji. Teď jsme dobří kamarádi a já se tvářím, že láska, kterou k němu cítím, neexistuje.“

Zírám na Adrianu s výrazem čerstvě vyorané myši.

Nikdy bych netušila, kolik takových křivd a tajemství se může skrývat v jednom, na první pohled výborném, pracovním kolektivu.

9. ČERVENCE

Dneska se mi z postele nechce víc než včera. Mám za sebou jeden průvodcovský den a nabírám dojem, že další prostě nemám šanci zvládnout. Nohy mě po té včerejší námaze ještě ani pořádně nepřestaly bolet.

Tentokrát se alespoň poučím a na snídani do sebe cpu všechno, co mi přijde pod ruku. Kdoví, jestli se dneska dostanu vůbec na oběd nebo na něj zase nezapomenu.

„Jak toho dokážeš vůbec tolik sníst?“ nechápe Monika.

„Jednoduše, mám prostě pořád hlad,“ pokrčím rameny.

„Hlavně jak se dokážeš tak ládovat a být pořád tak hubená?“ ozve se Adriana.

„To je mé soukromé kouzlo, které nemohu prozradit, protože ho vlastně ani neznám,“ vysvětlím a nacpu si do pusy poslední sousto pátého rohlíku se sýrem a šunkou.

Na nádvoří potkám Tomáše se Štěpánem, kteří se uculují a pochechtávají. Jen co mě uvidí, okamžitě změni směr své chůze, aby se naše cesty střetly.

„Krásné ráno, Magdalenko,“ popřeje mi Štěpán a oba se teatrálně ukloní.

„Hezčí by bylo, kdybych vás nepotkala,“ opáčím.

„Ale to snad ne, vždyť my tě tak rádi vidíme,“ předvede Štěpán pohoršení tak dobře, jako by stál na jevišti jednoho z nejslavnějších divadel.

Dál to raději nekomentuji. Obejdu oba velkým obloukem

a zamířím rovnou do průvodcovny, kde bych si ráda, ještě před začátkem pracovního dne, dala pořádně silné kafe na povzbuzení. Přihloupělého chechtání a hihňání těch dvou si raději nevšímám.

Adriana už tam sedí a upřeně zírá do mobilu.

„Tomáš se Štěpánem se tu z toho nejspíš zbláznili,“ oznámím jí.

„Nezbláznili, oni už totiž magoři jsou,“ poznamená, aniž by zvedla oči od mobilu. Chce ještě něco dodat, ale do místnosti vtrhnou zase ti dva a při pohledu na nás se opět rozesmějí.

„Co jste zase provedli?“ zeptá se jich Adriana nepřítomně. Odpovědi se však nedočká.

„Zase nějakou volovinu,“ konstatuje Zuzka, která se mezitím zjeví ve dveřích, a já se jí leknu, až poskočím.

Ti dva jí odpoví pouhým uchichnutím.

„Co tu děláš, když nemáš službu?“ podiví se při pohledu na vysmátého Štěpána.

„Okrasu,“ zazubí se na ni.

„Ty tak,“ prskne kysele. „Mimochodem, první prohlídku nechci.“

Adriana obrátí oči v sloup, zaboří se do gauče a začne něco zaujatě ťukat do mobilu, aniž by se dál zajímala o to, co se děje.

„Pánové, mám pocit, že si frčíte na nějakých drogách,“ prskne Zuzka našťavaně, vezme knihu položenou na stole a uvelebí se s ní na lavičce před průvodcovnou.

„Zuzi,“ pokusí se ji zastavit Tomáš, ale jeho přítelkyně mu pouze zdviženým prostředníčkem naznačí, ať na ni radši ani nemluví.

„Dneska taky tu první prohlídku nejdu,“ ujistí nás Tomáš. Pak mrkne na mě a na Adrianu. „Takže je to na vás, milé dámy. Myslím, že byste měly pomalu vyrazit.“

Seberu ze stolu klíče se svými štítky, bez kterých prostě stále ještě nerozeznám, jaký klíč ke které místnosti patří. Vůbec nechápu, oč tady jde, a než se dívat na ty dva, raději zmizím na hodinu a půl

do hradu.

Na to, že je teprve středa, je už první ranní prohlídka solidně narvaná. Utíká však velmi rychle, lidi nejeví moc velký zájem o výklad, povídám tedy jen to nejdůležitější, abych je rychle, a dovolím si říct, že už i zkušeně, přesunula do další místnosti.

„Z této chodby se pak přesuneme do pracovny posledního majitele,“ ukončím svůj monolog na chodbě a automaticky otevřu dveře do další místnosti, aby se tam výprava mohla přesunout. Zůstanu v nich však stát jako opařená.

Leknu se podruhé za tento den, tentokrát však mnohem víc. Zakřičím přes celý hrad a pár návštěvníků se ke mně přidá.

Ve dveřích přímo naproti mně uvidím obrovského vycpaného medvěda, stojícího na zadních s hrozivě vztyčenými tlapami a vyceněnými zuby. Je asi jednou tak velký jak já.

Opřu se o futra a zhluboka dýchám. Někteří lidé z výpravy si utírají zpoceně čelo a snaží se také vzpamatovat z nečekaného zážitku. Jiní už tento vtípek pochopili a smějí se tomu.

„Jste v pořádku?“ přistoupí ke mně pán středního věku.

„A-ano, jen jsem se šíleně lekla,“ přikývnu.

„To je mi jasné,“ zasměje se. „Naše babi z toho měla taky solidní šok.“

Teprve až teď si všimnu staré paní, odhadem tak kolem osmdesáti let, se dvěma francouzskými holemi, která se momentálně celá klepe a musela si sednout na jednu z historických židlí. I když je sedání na exponáty přísně zakázáno a židle z 18. století vypadá, že se jí její opětovné používání moc nezamlouvá, momentálně by bylo sprosté to staré paní vyčítat. Jsem ráda, že to vůbec přežila.

Celé výpravě se omluvím, s rozklepanými koleny pak prohlídku dovedu až do konce. Po jejím vypuštění z hradu zpět na nádvoří se

ani neobtěžuji s uklízením papučí. Doslova hnaná vzteky běžím rovnou do průvodcovny.

„To jsou idioti,“ oznámím Zuzce, která stále ještě sedí venku na lavičce, zahloubaná do nějakého detektivního románu.

„Co se stalo?“ vyhrkne, když vidí, jak moc jsem rudá vzteky.

Nestihnu odpovědět. Rozrazím dveře průvodcovny, kam vpadnu jako velká voda, přičemž málem smetu kastelána, který i tak ode mě dostal pořádnou ránu dveřmi.

„Vy jste ale pitomci,“ zakřičím na ty dva, kteří už jen při pohledu na mě dostávají záchvat smíchu. Sáhnu po novinách ležících na stole, sroluju je a na střídačku jimi oba mlátím hlava nehlava. Oni samozřejmě nemůžou smíchy ani dýchat.

„Málem jsem měla infarkt!“

„Nemáš snad ráda medvídky?“ provokuje Tomáš.

„Co se stalo?“ prořízne mé nadávání přísný hlas kastelána. Teprve teď mi pořádně dojde, že je vlastně celou dobu tady. Ani jsem se mu neomluvila za to majznutí dveřmi.

„Medvěd,“ vypadne ze mě pouze jediné slovo. Na víc se nevzmůžu.

„Už zase?“ zvýší Kopečný hlas. Patrně už z dřívějších let ví, o co se jedná.

„Je to tradice,“ pokrčí rameny Tomáš, zadržující další salvu smíchu.

„Běžte to uklidit! Okamžitě,“ zařve Kopečný. Kdybych ho neslyšela osobně, nevěřila bych tomu, že tenhle člověk vůbec křičet umí.

Pánové se zvednou a zasalutují. Kastelán to nijak nekomentuje, pouze každému z nich při odchodu uštědří pohlavek. Těm dvěma to však náladu nijak nezkazí, jejich smích slyším i z druhého konce nádvoří.

„V pohodě?“ zeptá se mě pan nejvyšší.

„Jo, jen jedna starší paní se lekla tak, že jsem málem volala sanitku.“

„To jsou fakt...“ nedořekne a nejspíš spolkně nějaké hodně peprné označení nevhodné prezentace před dvaadvacátou hodinou večerní.

„Doufám, že si zase někdo půjde stěžovat na vedení a zase kvůli tomu bude řev,“ povzdechne.

„No, některým to taky přišlo celkem vtipné, tak snad ne,“ pokrčím rameny a obrátím do sebe plnou sklenici vody.

„Doufejme! Nevím, co si to vypěstovali za zvyk. Každý rok to tu někdo těm novým průvodcům udělá. Asi za to začnu vyhazovat. Já jim dám tradice! Ještě si to s nimi vyřídím!“

Chci ještě přidat tu plánovanou omluvu za ránu dveřmi, ale kastelán zmizí dřív, než to stihnu udělat. Sesunu se na gauč a těch pár minut, než vyrazím na další prohlídku místo Tomáše, který v hradu uklízí medvěda, se přemlouvám, abych je oba při další příležitosti minimálně nepřizabila.

Po ranním náporu, kdy jsme lítali jak hadr na holi s narvanými prohlídkami a pomalu nestíhali odvádět další, se příval turistů uklidní. Po poledni už se ten úmorný kopec chce vyšplhat jen málokomu.

I když je času víc než dost, na oběd stejně nikdo z nás nejde. Nějak není hlad ani chuť. Adriana je otrávená z nějakého neznámého důvodu, Zuzka našťvaná na Tomáše, údajně se včera nějak ostře pohádali, a já mám taky po náladě. Štěpán se po úklidu vycpané rekvizity už neukáže.

Po druhé prohlídce, kterou odvedu až do konce, tentokrát ovšem bez nepříjemných překvapení, kdy na vycpaného medvěda zůstala jen nehezka vzpomínka v mé hlavě, na mě dopadne hrůza toho, co

všechno se mohlo stát. Je mi úplně špatně, když si uvědomím, že tu starou paní mohlo klidně klepnout. A to jen kvůli blbému vtipu.

Celková nálada se dneska pohybuje pod bodem mrazu a s přibývajícími hodinami je to jen a jen horší. Jediný, kdo září dobrou náladou, je Tomáš, a s tím stejně ani jedna z nás, které jsme ve službě, nemluví. Všem se nám velmi uleví, když konečně Zuzka odvede poslední prohlídku, Monika zavře kasu a my se můžeme odplazit na večeři.

Těm dvěma mizerům samozřejmě škodolibá radost vydrží celý den. Pochechtávají se a mají všemožné poznámky týkající se medvědů. I u večeře na mě bručí a smějí se jako blázni.

Po výborné večeři, což je také jediné pozitivní na dnešním dni, si sednu na nádvoří s knížkou, kterou mi půjčila Adriana.

Absolutně se mi nedaří do ní začíst. Po přečtení celé kapitoly stejně nemám ponětí, o čem byla, takže to nakonec vzdám a jen tak pozoruji dění na nádvoří. Po zavření a vyhnání všech turistů to tu vždycky působí velmi klidně a uvolněně.

Servírka z restaurace utírá stoly venkovního posezení a směje se vtipům mladého číšníka, který místo aby jí pomohl, tak na ni jen zírá a pořád něco žvaní. Kastelánův kocour chytil myš a hrdě si ji nese v tlamě, aby se mohl páníčkovit pochlubit. A od kastelána z kanceláře jsou vypohlavkováni ti dva vtipálci.

V duchu se zasměju a koutky úst mi vyjedou nahoru ve škodolibém úsměvu. Ten na ně asi nebyl zrovna milý... Museli tam být celkem dlouho. Šli tam ještě před tím, než jsem tady zakotvila, jinak bych postřehla, jak jdou k němu.

„Doufám, že vám to dal aspoň pořádně sežrat,“ křiknu na ně škodolibě.

„Klasika, vyváděl jako každý rok,“ zakření se Tomáš. „Pořád to

stejně kázání.“

„Zábavu nám to zkazit nemůže,“ doplní ho Štěpán.

Oba zalezou k právě utřeným stolům u restaurace a přemlouvají onu mladou servírku, aby jim ještě přinesla pivo. Slečna sice chvíli dělá drahoty, ale nakonec jim vyhoví. O pár desítek minut si i ona ve společnosti mladého číšníka přisedne. Očividně se velmi baví, jejich smích se rozléhá celým nádvořím.

Je mi jasné, že teď už knížka, kterou stále držím otevřenou na klíně, mou pozornost neupoutá. Zaklapnu ji, položím vedle sebe a pokračuju v pozorování okolí. Přemýšlím přitom nad Milanem. Co by mi na tenhle nápad asi tak řekl on, kdyby tu byl? Vlastně, neřekl by nejspíš nic. Kdyby tu byl, já bych totiž nestrašila tady.

„Nechceš se přidat k nám?“ vytrhne mě z úvah Štěpán, který se jako duch zjeví přede mnou.

„Ani ne, mám jiný program,“ odmítnu.

„No já jen, že už tady hodinu čumíš do blba,“ pokrčí rameny.

„Hodinu?“ podívám se zděšeně.

„Jo, zhruba tak nějak. Už nějakou chvíli tě pozoruji. Víš o tom, že mrkáš míň, než normální lidi.“

„Cože?“ nechápu.

„Nic, jen mi to přišlo zajímavé.“

„Myslím, že radši půjdu do svého pokoje,“ rozhodnu se.

„Budeš čumět do blba jinde, jo?“ zeptá se skoro pohrdavě.

„Pořád lepší zírat do blba, jako jsem to dělala do teď, než zírat na blba, jak to dělám teď,“ ujistím ho a významně se na něj podívám.

„Jak chceš,“ prohlásí skoro uraženě a zase se odporoučí do společnosti své skupinky a půllitru piva.

Já nádvoří opustím úplně. Vejdu do pokoje a okamžitě na mě přistane pohled ošklivé dámy z obrazu. Po dnešním zážitku s medvědem už mě však nerozhodí ani tato příšera.

V rychlosti vběhnu do sprchy a vzápětí lituju, že jsem nešla dřív. Teplá voda je všechna vypotřebovaná a sprchu ledovou vodou by tu ke vzpamatování potřebovali jiní, než jsem já!

Do postele padnu úplně vyčerpaná a okamžitě usnu tvrdým spánkem. Dokonce ani smích a kroky dneska nezaslechnu. Pouze se mi zdají sny o medvědech.

10. ČERVENCE

Jelikož jdu dnes až druhou prohlídku, nějaký dobrák, kterým je v tomto případě Patrik, si ze skříně vzal můj svazek klíčů s popisnými štítky. Jsem bez nich úplně ztracená.

Hrad odemknu až na druhý pokus, místnost se sbírkami pečetí, mincí a odznaků, do kterých se po vstupu nahlíží, se mi odemknout nepovede vůbec a v další místnosti, kterou je obří knihovna, se mi klíč v zámku zasekne. Otočím s ním do půlky, dál to nejde a nejde to ani zpátky, natož aby šel vytáhnout ven. Nevím, jestli jsem vůbec vybrala správný klíč. Kopu do dveří, lomcuji klikou a pomalu propadám panice.

Když se u dveří vystřídá několik ochotných návštěvníků s tím, že mi pomůžou, a nepovede se to ani jim, sundám klíč ze svazku a prostě ho nechám ve dveřích.

Oknem zahlédnu Štěpána, jak vchází s další skupinkou na nádvoří. Dneska je zase slušný nával, chodíme prohlídky ve čtvrt hodinových intervalech. Ačkoliv jsem na toho mizeru stále ještě pořádně našťvaná, je to jediná moje záchrana. Vezmu svazek a pokusím se znovu odemknout vstupní dveře. Což se mi samozřejmě nepovede.

Návštěvníci se tváří podrážděně a já jsem v koncích. Snažím se je nějak zabavit tím, že jim vyprávím různé zajímavosti a čekám, až bude Štěpán se svou prohlídkou vcházet dovnitř. Celá ta doba mi přijde jako věčnost.

„Co tu děláš?“ podívá se, když po odemčení vstupních dveří

narazí na mě a moji skupinku.

„Zasekl se mi klíč v zámku, nemůžu se odtud dostat,“ přiznám.

Štěpán požádá svoji prohlídku o strpení, přejde ke dveřím a jediným pohybem bez jakékoliv námahy dveře do knihovny odemkne.

„To není možné,“ vydechnu.

„Je to možné. Spíš ty jsi nešikovná,“ zasměje se. „A teď si pohni, ať ti pak celou dobu nešlapu na paty. Trochu to tady zdržím, ale nemůžu moc, za mnou jde Adriana.“

V rychlosti se skupince omluvím a naženu je do knihovny, zatímco Štěpán se se svou skupinkou přesune ke sbírkám.

To mi ty pitomé dveře určitě udělaly schválně!

Odpoledne přijede očekávaný zájezd, který tu měl být už ráno. Jsou to Němci. Nerozumí ani slovo česky, nemají tlumočníka, i když ho podle domluvy mít měli, ale všechno jim připadá krásné a na konci prohlídky mi ještě jako poděkování cpou eura. Přitom jsem pro ně vlastně ani nic pořádně neudělala.

Díky nim jsem ovšem právě pochopila, proč se lidem na turistických památkách říká mufloni. Jdou se stádem, dělají to, co stádo, popřípadě to, co velitel stáda rozkáže.

Každopádně za celé odpoledne jsou to jediní lidé, kteří mají o hrad skutečný zájem. Zbytek skupinek, které do konce dne provedu, se spíše tváří, jako by je celá tahle návštěva obtěžovala. Kdo by pak viděl výrazy početné rodinky, s níž jsem šla poslední prohlídku tohoto dne, pomyslel by si, že jsem místo výkladu vyhrožovala smrtí jim, jejich příbuzným, přátelům i celému městu, popřípadě vesnici, ve které žijí.

„Čekám na odměnu,“ dlobune do mě Štěpán, když odnáším prázdný talíř od večeře.

„Ty na mě ani nemluv,“ poradím mu a chystám se opustit prostory jídelny. Štěpán mě následuje.

„To je tedy vděk za to, že jsem tě při prohlídce zachránil,“ křikne za mnou.

„Ne, to je vděk za to, že jsi mi včera způsobil těžký šok,“ odseknu. Pořád ještě jsem z jejich hloupého vtípku tak trochu podrážděná. Dokonce jsem se přistihla, jak při prohlídkách otvírám dveře pomaleji a opatrně kontroluju, jestli za nimi ta vycpanina není.

Štěpán se zasměje. Chce něco říct, ale přiběhne k němu servírka, s níž včera večer on i Tomáš seděli před restaurací. Odtáhne si jej kousek bokem a něco mu polohlasně vysvětluje. Štěpán jí moc pozornosti nevěnuje, stále se ohlíží ke mně. Servírka však někdy až trapně dotěrně stahuje jeho pozornost na sebe, takže nemá šanci se z jejích spárů vymanit. Dokonce mu v jedné chvíli i vztekle otočí hlavu, aby koukal na ni. Celé to vypadá komicky.

Využiju příležitosti a zmizím z místnosti. Venku se rozpršelo ještě před večerí. Nemám tedy možnost ani posedět na nádvoří. Adriana ve svém pokoji není, a i když bych si s ní ráda popovídala, hledat se mi ji moc nechce. Raději rychle zaběhnu do sprchy, než někdo vyplácá všechnu teplou vodu, a pak zalezu k sobě.

Docela se nudím, na čtení se nemůžu soustředit a nenapadá mě ani nic jiného, co bych mohla dělat, abych se alespoň na chvíli zabavila. Už se chystám spát, když někdo zaklepe na dveře.

„Dále,“ vyzvu jej. Aspoň nějaké zpestření jinak naprosto nudného večera.

Do místnosti napochoduje Štěpán. Obrátím oči v sloup.

„Kdybych věděla, že jsi to ty, dobře bych si rozmyslela, jestli tě vůbec pozvu dál,“ prsknu.

„Náhodou, přišel jsem se ti za ten včerejšek omluvit,“ zakření se.

„Tak to tedy pěkně děkuju,“ prohodím ironicky.

„No tak, vždyť to byla jen sranda,“ hájí se.

„Dost blbá,“ konstatuji.

„Máš vůbec nějaký smysl pro humor? Chvillemi působíš jako fajn holka a pak se naštvěš kvůli takové blbosti.“

„Mám, ale v mezích normy. Ta stará paní, kterou jsem měla na prohlídce, z toho leknutí měla málem smrt. A já taky.“

„Promiň, příště už to neudělám,“ kapituluje.

„To bych ti doporučovala.“

Přistoupí ke mně, pohladí mě po tváři, přičemž mi něco strčí do ruky.

„Všechno dobré, jo?“ mrkne na mě a než se stihnu vzpamatovat, zmizí z mého pokoje jako duch.

Rozevřu dlaň, abych zjistila, co mi to tu vlastně nechal. Najdu v ní pytlík gumových *medvídků*. Nevím, jestli se smát, nebo běžet za ním a dát mu pár facek. Ten člověk je fakt neuvěřitelný!

Pohled mi sjede na ten příšerný obraz. I ona se mi směje!

11. ČERVENCE

„Dneska je tam polský zájezd,“ oznámí Zuzka, když se ráno sejdeme všichni, kdo mají službu, na průvodcovně.

„Není to ten klub turistů, jejichž jméno je tak divné, že ho nedokážu vyslovit, ale jezdí sem každý rok?“ zděsí se Dáša.

„Bohužel, po roce je tu opět jejich pravidelná návštěva,“ zklame ji Zuzka.

„To zase bude radosti,“ poznamená Štěpán a já nechápavě zírám z jednoho na druhého.

„Já s nima nejdu! Vezmu si radši tu první prohlídku. Stačilo mi to loni,“ pronese rozhodně Dáša.

„Mně se s nima taky zrovna dvakrát nechce. Nemám ráda zahraniční zájezdy,“ odmítne Zuzka. „Štěpáne?“

„Myslím, že tohle bude práce pro nováčky,“ zašklebí se.

„Nemyslím si,“ opáčí Dáša.

„Klidně si je vezmu,“ prohlásím a při pohledu na Štěpánův výraz dodám: „A s radostí.“

Dáša chce něco namítnout, ale pak jen na prázdno vydechne a bez jediného slova si jde přebrat první prohlídku, která je dneska výjimečně hlášená už na půl desátou. Je to taky nějaký zájezd.

V místnosti zavládne ticho. Zuzka začne luštit křížovku v časopise pro ženy, který nám tu včera večer nejspíše nechala paní Suchá (usuzuji podle vystříhaných stránek s recepty) a Štěpán si rozloží na stole několik knih, z nichž si začne něco vypisovat do poznámkového bloku. Polohlasně si u toho něco nesrozumitelného

mumlá.

Se zaujetím ho sleduji. Nikdy jsem neviděla člověka, který se dokáže na něco tak soustředit jako on.

Natáhnu se pro svoji knížku, abych se do ní několikrát pokusila neúspěšně začíst. Oči mi stejně vždycky sjedou ke Štěpánovi.

„Neměla bys už jít na prohlídku s našimi polskými turistickými kamarády?“ zeptá se, když se na malý okamžik od svých knih odtrhne a zachytí můj přímý pohled, který ho viditelně znervózní.

„Už letím,“ zděsím se při pohledu na hodiny.

„Vážně si je chceš vzít?“ ujistí se Zuzka.

„Nemůže to být tak hrozné. Zvládla jsem Němce, zvládnu i tohle.“ Seberu klíče a doslova vyběhnu na nádvoří, abych nedošla na prohlídku pozdě.

„Ono ji to nadšení brzo přejde,“ uslyším ještě suché konstatování Štěpána. Ačkoliv mě napadá několik vět, kterými ho můžu odkázat do patřičných mezí, nechám to bez povšimnutí.

O pár minut později zjistím, že Štěpán měl pravdu.

Vedoucí jejich výpravy je celkem sympatický postarší chlapík, hned v úvodu mi třese rukou, děkuje mi, i když ještě nemá ani za co děkovat, a několikrát zopakuje, jakou má z návštěvy našeho hradu radost. Trochu šišlá, což působí velmi vtipně, a při jeho některých slovních obratech musím zadržovat smích.

To se ovšem nedá říct o těch ostatních. Ti při mém příchodu pro jistotu neodpoví ani na pozdrav. V hradu se rozprchnou do všech stran, aniž by je zajímalo, ve které místnosti právě dělám výklad já. Děkuji bohu za zamykání dveří, nebýt toho, hledala bych je za chvíli po celém hradě a nenašla snad ani do večera.

Nepotřebují tlumočnicka, takže mi s největší pravděpodobností rozumí velmi dobře. Když je však upozorním na zákaz focení, tváří se, jako by česky neuměli ani slovo a pochopit větu „*Prosím,*

nefoťte!“ pro ně byl nadlidský výkon. Fotí si totiž každou místnost a ještě k tomu s bleskem. Ve chvíli, kdy už ve mně vře krev vzteky, jelikož ani po asi dvacátém upozornění nechápou, že prostě fotit nebudou, začnu zabavovat foťáky. Během deseti minut jich mám na krku i navlečených na ruce dobrých patnáct. Připadám si jako vetešník. Účastníci zájezdu se tváří velmi zhrzeně a dotčeně.

Nechápou ani to, že nemají chodit za provazy a sahat na veškeré vystavené věci. Sedají si na židle i pohovky, aniž by je u těch starších kousků odradil zvuk zlověstného vrzání nebo jejich na první pohled patrná nestabilita, berou si do rukou předměty, aby si je lépe prohlédli, nasliněným prstem zkouší, zda je obraz opravdu pravý, o otevírání skříní a šuplíků nemluvě. Chovají se, jako by tam byli doma, a neumírní je ani neustálé napomínání jejich vedoucího.

Dědula, který by se měl, dle mého odhadu jeho stáří, už pomalu učit lézt do rakve, mě celou prohlídku plácá po zadku a má z toho náramnou radost. Hlasitě se tomu směje a brumlá si něco nesrozumitelného polsky. Možná jsem i ráda, že téhle divné řeči nerozumím.

Tento názor ale nesdílí dáma, odhadem tak kolem čtyřiceti let s vysokými podpatky a elegantním kloboukem na hlavě, která by si se mnou ráda popovídala o dějinách hradu polsky a je velmi rozčarovaná, že jí nerozumím a tudíž nedokážu na její dotazy odpovídat. Na mé omluvy za nedostatečnou jazykovou znalost reaguje pokaždé výkřikem něčeho, co se velmi podobá větě, že si bude stěžovat. Celou prohlídku je však neodbytná a pokouší se zaplést hovor v každé místnosti.

V rytířském sále se mi všichni rozezpívají. Každý zpívá něco jiného a o nikom z nich se nedá říct, že by zpívat uměl. Zní to otřesně! Nevím, jestli se mám smát nebo brečet. Nejradši bych utekla a to stádo tam prostě nechala. Je však velmi pravděpodobné,

že bez dozoru by z našeho hradu udělali pouhou kůlničku na dříví. Nebo tržnici.

V posledních místnostech už se ani nesnažím o jakýkoliv výklad. Stručně a stroze jim řeknu, kde jsme, co se tu dělo, občas přidám nějaké jméno někoho z obrazu a jdu s nimi dál, abych se jich mohla co nejrychleji zbavit.

S úlevou je pouštím z prohlídky a musím přiznat, že jsem zpocená až na zadku. Nadřela jsem se víc, než kdybych tahala kbelíky s maltou na stavbě. Takhle mě nezmohla ani první prohlídka v podobě přezkoušení kastelánem.

Jestli průvodci prochází křtem ohněm, není to první výklad před panem nejvyšším, je to právě takováto prohlídka!

„Dáš si kafe?“ zeptá se Dáša, když poté, co odnesu tři koše papučí, sebou konečně plácnu na gauč v průvodcovně.

„Spíš tak půl litru rumu a k tomu brčko.“

„Ti tě nějak zmohli,“ konstatuje Štěpán.

„Bylo to příšerné,“ ujistím všechny. Cítím, jak se mi ještě teď klepou ruce. Navíc se nemůžu zbavit pocitu, že některý z nich v hradu zůstal.

„Neboj, teď už to horší nebude,“ ujistí mne Dáša. „Už ani prohlídka školáků není tak hrozná, jako tihle.“

Trochu mě to uklidní, avšak vzpamatovávat se z toho zážitku budu asi ještě dlouho.

Celý den prší. Což je i docela výhoda. Lidem se v dešti nechce šlapat do kopce, ještě k tomu mezi stromy, kde kloužou po bahně a zakopávají o kořeny, takže se najde jen hrstka lidí, kteří sem přijedou autem. Většinou jsou to rodinky s dětmi, které si udělaly společný prodloužený víkend.

Ještě před polednem Zuzka odněkud vyhrabe pexeso a až na Štěpána, který je stále plně ponořen do svých knih a poznámek, se

snažíme čas zaplácnout touto dětskou zábavou.

„Půjdu na oběd,“ oznámím, když už mi nuda začne připadat neúnosná.

„To ani nepočkáš na mě?“ zvedne Štěpán hlavu od své práce.

„Nemám zrovna potřebu na tebe čekat, ale když si pospíšíš,“ pokrčím rameny. Vyjdu na deštivé nádvoří a on mě následuje.

„Proč jsi na mě tak zlá?“ rýpne si.

„Nejsem zlá, snažím se jen vzpamatovat z těch Poláků.“

„Včera ani předevcírem tu nebyli a taky jsi byla zlá,“ oponuje. Nedaří se mi poznat, jestli se mě jen snaží vyprovokovat nebo mluví vážně.

„To tu byl medvěd.“

„Ty jsi ze všeho hned v šoku,“ konstatuje Štěpán. „Musíš to brát trochu s nadhledem.“

„Nějak mi to tady nejde. Napřed medvěd, pak zaseknuté klíče a ještě k tomu tenhle úžasný polský zájezd. Bojím se, co mě čeká zítra. Od chvíle, kdy jsem začala provázet, si neustále kladu otázku, proč jsem sem vlastně lezla!“

„Jo, tu si tady klade každý,“ připustí s mírným uchichtnutím.

„Nehodím se tu na to.“

„To si jen myslíš. Říkám, všechno si moc bereš. Jestli to tak budeš dělat dál, tak se zblázníš.“

„Upřímně? Mám pocit, že už jsem se zbláznila.“

„Vážně tě nechápu,“ podiví se Štěpán. „Je to tu nádherné a zajímavé místo.“

„To nepopírám.“

„Jsou tu fajn lidi,“ pokračuje.

„To bezpochyby.“

„Tak by bylo možná dobré se zamyslet, proč se ti tu nelíbí.“

Přidám do kroku, abych si před ním udělala náskok. Nesnaží se mě dohnat, jde si svým tempem. Do jídelny vejdu první. Schválně důrazně přirazím dveře. Nechám si naložit plný talíř hovězího guláše a zapadnu k rohovému stolu, kde sedí už Adriana žvýkající pouze suchý chleba. U vedlejšího stolu sedí Tomáš. Oba mají zvláštní výraz. Usoudím, že bude lepší se na nic neptat, přestože otázek bych měla hned celou řadu.

Štěpán do jídelny vejde chvíli po mně. Očekávám, že si sedne za Tomášem, ale on jde přímo k nám a posadí se vedle mě, přičemž mě dloubne loktem do žeber tak, až poskočím. Adriana tázavě zvedne obočí. Pokrčím rameny.

Dloubnutí do žeber se opakuje, opět nadskočím. Naštvaně se na něj podívám. Provokativně zvedá střídavě jedno a druhé obočí. Působí to celkem vtipně, avšak schválně se nezasměju, jen obrátím oči v sloup. Znovu mě nabere loktem do žeber, tentokrát to však přežene a já bolestivě syкну. Adriana má zmatený výraz.

I s židlí se od něj odsunu co nejdál. To mu však nezabrání, aby natáhl ruku a dloubal mě prstem do stehna.

„Nechal bys mě, prosím, v klidu najíst?“ vypěním.

„Nechám, jen jsem potřeboval vědět, jestli se mnou mluvíš,“ zakření se.

Zhluboka povzdechnu. „Ráda bych věděla, z kterého ústavu pro slabomyslné jsi utekl!“

Štěpán do sebe hodí poslední sousto, pečlivě dožvýká a utře si pusou ubrouskem. Otočí se ke mně, dá mi ruku kolem ramen, čímž si mě k sobě lehce přitáhne, a hlavu nakloní těsně k té mojí.

„Nemyslím to špatně, věř mi,“ zašeptá a na mizivý moment mi přitiskne rty na čelo. Poté odnese talíř a přisedne si konečně k Tomášovi. Adriana zírá ještě překvapeněji než před chvílí. Naštěstí se na nic neptá. Stejně bych jí nedokázala odpovědět.

„Adriano, jak dobře znáš Štěpána?“ zeptám se poté, co jmenovaný i s Tomášem opustí jídelnu a my dvě zůstaneme o samotě.

„Znám ho asi tři roky, od doby co jsem nastoupila. Trošku líp se mi ho povedlo poznat až před rokem, ale i tak toho o něm moc nevím. Abych pravdu řekla, tomu klukovi se snad nikdo nikdy do hlavy nedostal. Je divný. Není o co stát.“

„Divný?“

„Je hodně chytrý, to se mu musí nechat. O historii toho ví už teď víc, než kdokoliv s diplomem, a o tomto hradu víc, než my všichni i s kastelánem dohromady. Ale v osobním životě to zrovna moc srovnané nemá. V některých ohledech, podle mě, ani pořádně neví, co vlastně chce. Někdy ani já nevím, co od něj můžu čekat. Zapadá do kolektivu a zároveň nezapadá, často se věnuje jen svojí práci, ale umí pobavit ostatní a mnohdy skvěle zachránit situace.“

Někdy je jeho zachraňování situací fakt excelentní, mám chuť prsknout podrážděně. Raději to však nechám být a nijak se k tomu nevyjádřím.

Cestou zpět na průvodcovnu si dlaní tří dodloubaný bok. Docela to bolí, určitě tam budu mít kvůli tomu pitomci modřinu. Takovéto nápady může mít opravdu jenom on!

Děšť příjemně zchladil vzduch. Otevřu v pokoji obě okna, abych alespoň trochu vyvětrala zatuchlý pach. Jedno z nich patrně už dlouho nikdo nejen neumyl, ale patrně ani nepoužil. Jde to pěkně ztuha, a když se mi to konečně povede, vysype se odněkud na parapet hejno berušek a jakýchsi malých brouků. Vyděšeně se je snažím zašlapat, ale i přesto se jich několik rozprchne po pokoji. Skvělé, jako by nestačilo, že už tu mám divně zírající obraz, ještě se mi sem nastěhovala šestinohá společnost.